

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/25/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6210010211
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Chovanko
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6210010211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Chovanka a sudcov JUDr. Jána Deáka a JUDr. Juraja Babjaka prejednal na verejnom zasadnutí 22.03.2016 odvolanie obžalovaného Z. H. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 08.02.2016, sp. zn. 9T 95/2010 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu .

Rozhodujúc vo veci podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému Z. H., nar. XX.XX.XXXX u k l a d á podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, 4, § 42 ods. 1 Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. s a z r u š u j ú:

- trestný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 30.09.2011, sp. zn. 1T 47/2011 vo výroku o treste, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia,

- rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš z 26.01.2009 sp. zn. 8T 113/2007 vo výroku o treste, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov, so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia,

- trestný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica zo 07.03.2010, sp. zn. 0T 6/2010 vo výroku o treste, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia,

- rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo 07.10.2010, sp. zn. 2T 55/2010 vo výroku o treste, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Z. H., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Vyššie označeným rozsudkom bol obžalovaný Z. H. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Za to mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš z 26.01.2009 sp. zn. 8T 113/2007, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice podal odvolanie obžalovaný a v zákonnej lehote tiež okresný prokurátor, ktoré smerovalo len proti výroku o treste.

Okresný prokurátor v písomných dôvodoch v podstate argumentoval tým, že okresný súd sa dôsledne neriadil ustanovením § 38 ods. 2, 4 Tr. zák. a obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici základnej trestnej sadzby. Neupravil tak dolnú hranicu sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. a mal teda uložiť trest odňatia slobody v rozpätí od 6 do 10 rokov.

Odvolateľ ďalej poukázal aj na to, že okresný súd sa dôsledne neriadil ani ustanovením § 68 ods. 1 Tr. zák., keďže výroková časť rozsudku nie je v súlade s jeho odôvodnením.

Z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody za použitia § 38 ods. 2, 4 Tr. zák. a zaradil ho do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný v písomných dôvodoch argumentoval v podstate tým, že okresný súd sa dôsledne nevyporiadal s jeho obhajobou založenou na tom, že práve on bol napadnutý poškodeným a jeho útoku sa len bránil. Túto skutočnosť potvrdila aj svedkyňa V. Q. a svedok Z. L.. Neboli objasnené ani okolnosti jeho ošetrenia u lekára v súvislosti so zraneniami, ktoré pri napadnutí utrpel. Pri úplnom zistení skutkového stavu mala byť použitá zásada - v pochybnostiach v prospech obvineného a posudzovať konanie z jeho strany ako nutnú obranu v zmysle § 26 ods. 3 Tr. zák. Svedkovia V. H. a S. G. klamali a neboli odstránené rozpory v ich výpovediach.

V závere odvolania uviedol, že podľa jeho názoru nejde v posudzovanom prípade ani o nepriamy úmysel v štádiu pokusu, a preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. aby vo veci sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

V súvislosti s odsudzujúcim výrokom okresný súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. vykonal dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, ktorá bola na obžalovaných podaná, vrátane preverenia ich obhajobných tvrdení. V týchto smeroch okresný súd dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktoré mu z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., skutočne nemožno nič vytknúť. Pri hodnotení dôkazov prvostupňový súd reagoval aj na rozpory, ktoré sa medzi jednotlivými dôkazmi vyskytli, pričom tieto rozpory preklenul úvahami, s ktorými sa krajský súd stotožnil. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného činu skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Prvostupňový súd starostlivo zvážil všetky okolnosti prípadu, vecne správne reagoval na obhajobné tvrdenie obžalovaného, tieto preveril rozsiahlym vykonaným dokazovaním a následne sa so všetkými dôkazmi vyrovnal logickým spôsobom, nevzbudzujúcim už podľa zistenia odvolacieho súdu žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení, vrátane tých, ktoré boli nevyhnutné pre záver o zavinení obžalovaného a tým aj pre posúdenie jeho konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. stručne, ale jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval zistené skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného. Keďže sa s týmto postupom odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že okresný súd po zrušení pôvodného odsudzujúceho rozsudku - s inou právnou kvalifikáciou - odvolacím súdom, dal zadosť právnemu názoru, ktorý uviedol vo svojom rozhodnutí zo 16.04.2013, sp. zn. 5To/123/2012. Poškodený S. G. a svedkovia V. Q., Z. L. a V. H. jednoznačne obžalovaného usvedčili zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Ani krajský súd totiž nezistil, že by hodnotenie dôkazov - predovšetkým ich výpovedí okresným súdom, bolo svojvoľné a neopodstatnené. Poškodený v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní opakovane a zhodne dokazoval, akým spôsobom bol napadnutý obžalovaným. Jeho verzia bola okrem výpovedí svedkov preukázaná aj znaleckým dokazovaním, keď znalkyňa z odboru zdravotníctva S.. Y. E. uzavrela, že k zraneniu poškodeného mohlo dôjsť mechanizmom, ktorý uviedol. Na tomto mieste je potrebné ďalej uviesť, že znalec - psychológ konštatoval, že poškodený S. G. s ohľadom na duševný stav, mentálnu úroveň a kvalitu pamäti, mohol správne a úplne vnímať sledované a prežité udalosti v čase spáchania činu.

Takto zistené konanie obžalovaného okresný súd potom správne posúdil ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Tr. zák., pretože konaním obžalovaného mohol byť bezprostredne ohrozený život poškodeného. Keďže sa obžalovaný násilného konania dopustil na verejnom mieste, dopustil sa aj prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Odvolací súd po preskúmaní výroku o treste dospel k záveru, že okresný súd nepochybil, keď použil u ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zák. o súhrnnom treste. Teraz prejednávajú trestnú činnosť totiž spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. V posudzovanom prípade sa tak stalo pred vyhlásením rozsudkov, resp. pred doručením trestných rozkazov uvedených a označených vo výroku rozsudku odvolacieho súdu. V tomto smere krajský súd teda modifikuje svoj predchádzajúci právny názor uvedený v zrušujúcom uznesení zo 16.04.2013 sp. zn. 5To 123/2012, ktorý bol nesprávny.

Okresný súd ale pochybil, keď trest obžalovanému neukladal v sadzbe po úprave v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák., a to napriek tomu, že toto ustanovenie použil. Za najprísnejší trestný čin bolo možné ukladať trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov až 10 rokov a po úprave bolo možné ukladať trest vo výmere 6 rokov až 10 rokov, pretože bolo potrebné pri prevahe priťažujúcich okolností zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Obžalovanému žiadna okolnosť nepoľahčovala a priťažovalo mu, že spáchal dva trestné činy a bol už v minulosti za trestný čin odsúdený - § 37 písm. h), m) Tr. zák.

Po zhodnotení všetkých okolností prípadu potom krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému pri prevahe priťažujúcich okolností uložil súhrnný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby a zaradil ho do ústavu so stredným stupňom stráženia, pretože bol už vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin v posledných desiatich rokoch.

Uložený trest krajský súd považuje za primeraný a potrebný na prevýchovu obžalovaného, ktorý má výrazné sklony k páchaniu trestnej činnosti. Z odpisu registra trestov totiž vyplynulo, že obžalovaný bol od roku 1989 doposiaľ 10-krát súdne trestaný, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, ale v minulosti aj pre lúpež a ťažkú ujmu na zdraví. Dňa 10.03.1993 bol aj podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ale následne sa opäť dopúšťal úmyselnej trestnej činnosti. Pokiaľ ide o prietahy v trestnom konaní, najmä súdnom, je potrebné poukázať, že obžalovaný sa tomuto vyhýbal pobytom v cudzine a 05.08.2014 musel byť vydaný príkaz na jeho zatknutie a následne 15.07.2015 aj európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol zadržaný v Českej republike a dňa 06.11.2015 bol vydaný do Slovenskej republiky. Prietahy v konaní boli teda zapríčinené konaním samotného obžalovaného. Na záver krajský súd zdôrazňuje, že pokiaľ obžalovaný argumentoval tým, že aj on bol napadnutý, tak je nepochybné, že sa tak stalo až po tom, ako poškodeného zranil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.